Entrada

Jesucrist es relaciona amb nosaltres

Per pregaria.cat el dg., 01/04/2007 - 09:00

Aquesta afirmació no ens hauria de sorprendre gens. És ben legítima. D'una forma o altra tots ens hem relacionat amb Ell, no és un estrany, no és una idea, no és un model abstracte ni menys un principi ètic. Creiem que Jesús viu entre nosaltres. Des del matí de Pasqua és viu, va mostrar-se als seus deixebles i els va enviar l'Esperit que habita en els nostres cors. On hi ha l'Esperit allí hi és Ell, el que ens va prometre que seria entre nosaltres fins a la fi dels temps.

Tot això ho sabem, ho creiem... tenim una història de relació personal amb el Senyor. Una història feta de pujades i baixades, de valls frondoses i deserts, de mancances i plenituds, de vida renovada i cansada, de llum i de foscor. Història, a fi de comptes, que ve de lluny, que té el seu ara i que es projecta vers el futur.

Aquesta història de la nostra relació amb Jesús és molt particular i molt general. Diu Sant Agustí: "*La teva infinita bondat té cura de cadascú de nosaltres com si ell sol existís, i és així com tingués cura de tots i de cadascun* " (Confessions 3,11).

Hi ha alguns elements comuns que es donen generalment.

L'iniciativa va ser i és seva

Va ser Ell qui ens va cridar, que ens va parlar, que ens va seduir, perdonar i ajudar a recomençar tantes vegades. Ho va fer mitjançant altres persones, els pares, uns amics, la comunitat... però era Ell qui ho inspirava, ho movia i ho reconduïa. Aquell "no m'heu escollit vosaltres a Mi, sinó Jo a vosaltres", del sermó del Sant Sopar, és ben cert també a la nostra vida.

És una relació fonda

No superficial, és mou sobretot a l'interior de la persona, en el seu cor. Arriba a les arrels mateixes de la nostra identitat. Pot passar com aquell riu que a vegades sembla que s'amaga o amaguem, i altres cops emergeix i es manifesta. Fonda també perquè sobretot es relaciona amb el cor, és fonamentalment d'amor.

Fonamenta una forma de viure.

Un estil molt característic, comunitari, senzill, compromès amb la justícia, comunicatiu, obert i que vol esdevenir coherent amb les benaurances. Diríem que també aquí es compleix aquella dita aristotèlica: *operari sequitur esse*. "El fer segueix el ser". Un estil de vida i de valoració que és conseqüència de la nostra relació d'anada i tornada amb Jesús.

Ho vivim en església

La dimensió comunitària sobretot és església de Jesús, de la que hem rebut el baptisme, la sagraments, la Sagrada Escriptura, la comunitat, tants i tants testimonis que ens han ajudat i ens ajuden. Església humana i inspirada per l'Esperit, pecadora i santa, peregrina i burocràtica, sofrent i fent sofrir, estimada i volguda des de Jesús, ja que ella està cridada a ser el seu gran

sagrament.

Vers una vida definitiva

No perdem de vista la nostra temporalitat, el fet de que anem passant, i que estem cridats des d'aquesta relació a una vida eterna. La mort no ens destrueix ens transforma. La relació amb el Senyor que abans de morir és sempre en la fe, l'esperança i l'amor, després de la mort és ja només en l'amor. La fe i l'esperança donen pas a la presència i la unió.

MOMENT ACTUAL DE LA NOSTRA RELACIÓ AMB JESUCRIST.

Per tal d'ajudar a situar-nos en l'ara i aquí de la nostra relació amb el Senyor recordem una paràbola: PARÀBOLA DEL DESERT

Durant molts mesos havies caminat com a pelegrí per camps i boscos frondosos, plens de fonts i en els que els ocells cantaven. El teu Amic, sempre al costat, et guiava, compartia el menjar i era el Mestre dels silencis i dels mots. Aquella sí, que era una nova vida. L'havies enyorat tants cops!.

Tot ha canviat. Has arribat al desert. Cada cop és més dur. De dia, el sol esclafa. De nit el fred t'arriba a tallar la pell. I per a més dificultats l'Amic sembla que ha marxat. Et va dir un dia, quan ja la vegetació anava minvant: "seré amb tu, no ho dubtis, però d'una altra manera". Ara recordes aquells dies vitals, plens de joia, aquells temps en els que la vida tenia sentit i cada hora portava un nou missatge engrescador.

De tant en tant arribes a un oasi. Quatre palmeres, un rajolí d'aigua, la bona acollida dels pastors i la llarga dormida, sempre somniant i recordant el rostre de l'Amic. Quan despertes, però, no hi és. Et preguntes a vegades si la vivència religiosa no serà pròpia d'una edat determinada de la vida, i què en queda ara dels sentiments que van omplir el teu esperit de forma tan notable. Saps que no és això, però sembla que aquest pensament et produeix una certa compassió personal.

Avui, però, has arribat davant d'una casa formidable. Jardins, ocells, cants i ombres. Per fi, has dit, i estàs cert que l'Amic és a dintre. "Ja era hora ".

Hi ha un detall que no havies advertit i que té molta importància. No pots entrar. No tens la clau. Si no la tiren per la finestra o t'obren la porta, et quedaràs a fora i passaràs la nit al ras. Sí, per entrar a aquesta casa t'han d'obrir, no és sols cosa teva.

Fins aquí la " paràbola del desert".

Pregunta't amb tota sinceritat:

En la relació a Jesucrist en quina etapa del peregrinatge ?

Etapa inicial, de conversió, novetat, trobada?. Fa poc que l'he trobat o retrobat. Ha canviat la meva vida. És la gran novetat, la meva esperança i força. Crec que em queda un llarg camí per anar-me convertint a Ell, però sento això com una gran il·lusió i una responsabilitat magnífica.

Etapa de desert? Caminant dur i potser temptat sota el sol. Recordo altres temps en els que tot era més fàcil. Vivia la relació amb el Senyor amb el cor ple. Ara en canvi em costa pregar, em distrec contínuament, amb prou feines tinc una mica d'aigua per saciar la set que sento per la seva intimitat. Soc en el més dur desert espiritual.

En un oasi, agradable? Consolat i satisfet. Em feia molta falta. Conec bé els deserts espirituals i les temptacions que s'hi troben; però soc en un moment de descans, consol i recuperació. Veig el camí que em falta sota el sol i no em faig il·lusions. Mentre tant, però, puc gaudir de la seva intimitat. Em sento molt dèbil per mi mateix, però confio. Sí, tinc confiança en el Senyor.

A la porta de la casa, sense la clau? Després d'un llarg camí per fi sé què és el que cerca el meu cor, Déu, Pare-Fill-Sant Esperit. Estic convençut que fora d'Ell no hi ha vida plena ni definitiva. Ell és amor. Soc a la porta de la mansió; entenc que dintre hi ha el goig, la pau, l'amor, que durant tant de temps he anat cercant. Com m'agradaria entrar al convit !. Me n' adono que em

supera, Per a mi mateix no és possible. No tinc la clau. Potser farà fred a la nit i restarà a fora, mirant la casa i esperant si algú em vol obrir. Entenc que no pugui entrar. És lògic. Però creix del desig d'estar amb qui estimo!.

M'han tirat ja la clau? Feia temps que esperava. Les nits eren fredes i els dies càlids. Sentia les bones olors i les músiques. D'alguna manera hi participava. Mai m'abandonava la confiança. Sens dubte anava purificant el meu pobre esperit. Fins que es va obrir una finestra, i una veu femenina em va cridar per el meu nom. Crec que era la Mare del Senyor. Ara tinc la clau a la ma. Puc entrar quan vulgui. Sembla que no tinc pressa de tanta joia. Ho intentaré quan arribi la llum del matí. Tampoc em resulta tan urgent, ja que sé molt bé, que estant a fora Déu també m'estima; potser més i tot . És tan sorprenent el nostre Senyor!.

He entrat? Ha estat fàcil. La clau ha girat sense cap resistència, com si haguessin posat oli al pany. La porta s'ha obert i m'esperaven. Tot ha sigut molt senzill, normal i natural. Tan sols dones el primer pas i rebre el primer bes he comprés clarament que era casa meva. Sé molt bé que ja no en sortiré, al menys que m'enviïn. I fins i tot, en aquest cas, portaré la casa a dintre. El que anirà passant no us ho podré explicar. Resulta que en aquesta casa hi sobren totes les paraules. El vocabulari no té sentit. Tan sols hi ha una Paraula i ens basta. És Ell.

Ara durant una estona pensa quina situació d'aquestes és la més propera a la teva realitat, intenta descriure-la. I prega, potser per escrit al Senyor des del teu desig més profund.

(Breu estona de pregària)

UNA PARAULA PER ALS QUI POSSIBLEMENT SOU AL DESERT.

Som a setmana santa. Deixem-nos ajudar per Déu.

1.- Totes les situacions de la vida encara que no ho sembli tenen les seves possibilitats. El desert espiritual certament les té, i moltes. No sempre es veu, però de fet les històries de molts creients ens mostren que va ser en el desert que el seu esperit es va forjar. Com el poble d'Israel es va constituir com a tal en el desert molts homes i dones han trobat en ell la gràcia i la força per els camins que els esperaven. Quines són, doncs, aquestes possibilitats del desert ?.

2.- La primera és l'enfortiment espiritual. La duresa del desert, la manca de suports i la seva aridesa pot enfortir l'esperit. No hi valen distraccions, perquè tot és solitud i aïllament. Les temptacions poden ser fortes, i el silenci ambiental pot augmentar el seu to. Amb l'ajuda de Déu l'ànima madura, agafa experiència de fe, i es fa molt agraïda a les ajudes, per petites que siguin, que rep de Déu.

3.- El desert pot esdevenir una escola d'oració. Generalment no és una pregària de consol, afectiva i plena de sentiments. Si ho fos, el desert deixaria de ser desert. És una pregària insistent, humil, confiada, repetitiva, que poc a poc es va oblidant del qui prega i es va dirigint a Déu per Ell mateix. Així és com pot arribar a ser menys egoista i més centrada en un *amor per amor,* i prou.

4.- El desert ajuda a valorar el que realment val i el que és fatu i fals. És com una escola de valors, ajuda a triar. Pot resultar fins i tot, molt positiu per prendre consciència de que les realitats més normals i corrents, a les quals generalment no donem importància, la tenen i molta. El beduí que marxa desert endins com aprofita i es distribueix l'aigua i el menjar, com té cura de la roba, el camell i va tapat perquè la sorra no li entri pell cos. Tot té importància.

5.- És així com el desert ha sigut i és un lloc especial per a la recerca de Déu i del silenci interior. Però cal anar guiat, entendre que és un camí que acaba en un altre estat espiritual més frondós i ple. Les temptacions en el desert són proverbials.

6.- Jesús va viure algunes situacions de desert espiritual com la de l'hort de les Oliveres a la nit del dijous sant, a la mateixa creu abans de morir, i la que Mateu situa després del seu bateig al riu Jordà. Aquí col·loca les tres famoses temptacions. Val la pena veure quin sentit tenen i com les va superar.*Mateu,4.*

7.- Sant Ignasi dona uns consells molt pràctics pels temps de desolació espiritual en el llibre dels exercicis. Una mostra

" *En temps de desolació no fer mai mudança., ans estar ferm i constant en els propòsits i determinació en què estava el dia antecedent a la tal desolació, o en la determinació en la que estava en la antecedent consolació. Perquè així com en la*

consolació ens guia i aconsella més el bon esperit, així en la desolació el dolent, i amb els consells d'ell no podem prendre camí per encertar." (exercicis espirituals 318).

Jesús va dir de si mateix que era *el camí, la veritat i la vida*. Paraules que per molt escoltades potser perden el seu profund significat. Jesús ho és **tot** per nosaltres. Jesús, la seva persona, el seu projecte, la seva presència, el seu amor. Ell és el model, l'amic, *Déu amb nosaltres*. Sigui pel desert, per l'oasi ocasional, per la vida de fe o l'experiència interior, poc importa la situació concreta, un cop més som convidats a centrar-nos en Ell i intentar seguir-lo amb amor.

Bona setmana santa i bona Pasqua !!!